

Λκ 23,33-43

Ὁ εὐγνώμων ληστής

Σήμερα, παιδιά, θά ἤθελα νά σταθοῦμε γιά λίγο δίπλα στόν Ἑστυρωμένο. Ποιοί ἦταν μαζί του στόν Γολγοθά τίς τελευταῖες του στιγμές;

Ὡς τήν τελευταία του πνοή ἔμειναν κοντά του ἡ Παναγία μας, οἱ μαθητρίές του καί ἕνας μόνο ἀπό τούς δώδεκα μαθητές, ὁ Ἰωάννης. Τόν ἀκολούθησαν μέ ἀγάπη καί ἀφοσίωση καί δέν Τόν ἐγκατέλειψαν μέχρι καί τήν ταφή του.

Ἐκτός ὅμως ἀπό αὐτούς, κάτω ἀπό τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ εἶχε μαζευτεῖ ὄχλος πολὺς, ἰουδαῖοι ἄρχοντες καί ρωμαῖοι στρατιῶτες. Ὅλοι αὐτοί Τόν περιγελοῦσαν, Τόν γιουχαΐζαν, κουνοῦσαν τό κεφάλι τους κοροϊδευτικά καί Τόν εἰρωνεύονταν: «Ἄλλους ἔσωσε, τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά Τόν σώσει. Ἄν εἶναι βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, ἄς κατεβεῖ τώρα ἀπό τόν σταυρό καί νά πιστέψουμε σ' αὐτόν...».

Ἐπιπλέον, δίπλα του βρίσκονταν δύο ληστές, καταδικασμένοι κι αὐτοί σέ σταυρικό θάνατο. Οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ φαρισαῖοι ἐπιδίωξαν νά σταυρωθεῖ ἀνάμεσά τους, γιά νά Τόν διαπομπεύσουν ἀκόμη περισσότερο· νά φανεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἕνας ἀπό τό σινάφι τους, καί μάλιστα ὁ χειρότερος!

Στήν ἀρχή, οἱ δύο συγκατάδικοι Τόν χλεύαζαν μαζί μέ τόν ὄχλο. «Ἄν εἶσαι Υἱός τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπό τόν σταυρό!... Σῶσε τόν ἑαυτό σου, σῶσε καί μάς», Τοῦ ἔλεγαν περιπαιχτικά. Στή συνέχεια ὁ

μως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τί ἔγινε; Ἀξίζει νά παρακολουθήσουμε ἀπό κοντά.

Μόνο νά κάνουμε, παιδιά, μιά μυστική προσευχή: νά παρακαλέσουμε τόν Κύριό μας νά μᾶς βοηθήσει, νά μᾶς δώσει μάτια καί αὐτιά πού νά μποροῦν νά προσλάβουν ὅσα συντελέστηκαν ἐκείνη τή μέρα στόν Γολγοθᾶ.

Ἡ σταύρωση ἦταν ὁ πιό ὀδυνηρός καί ἀτιμωτικός θάνατος. Ἐκείνη τήν ἐποχή σταύρωναν μόνο τούς **ἐπικίνδυνους ἐπαναστάτες** καί τούς πιό **φοβερούς κακούργους**. Τέτοιοι ἦταν οἱ δύο ληστές ἀνάμεσα στούς ὁποίους σταυρώθηκε ὁ Χριστός.

Ἀλλά ἐνῶ στήν ἀρχή καί οἱ δύο σάρκαζαν μαζί μέ τόν ὄχλο τόν Χριστό, κάποια στιγμή αὐτός πού ἦταν σταυρωμένος ἀπό τή δεξιά πλευρά του παρουσίασε μιά θαυμαστή ἀλλαγὴ. Ὅχι μόνο σταμάτησε νά κοροϊδεύει, ἀλλά ἀνέλαβε καί τήν ὑπεράσπισή του. Μίλησε ἀυστηρά στόν ἄλλο ληστή πού συνέχιζε νά ἐμπαίζει: «Δέν φοβᾶσαι τόν Θεό;... Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε, πληρώνουμε ἄξια τῶν πράξεών μας... Αὐτός ὅμως κανένα κακό δέν ἔκανε». Καί ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος στόν Χριστό, παρακάλεσε: **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»**. Δηλαδή «θυμήσου κι ἐμένα, Κύριε, στή βασιλεία σου!».

Γιά ποιά βασιλεία μιλάει αὐτός ὁ ληστής; Εἶναι βασιλιάς ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς; Ἔτσι ἔγραφε, βέβαια, ἡ ἐπιγραφή πάνω στόν σταυρό του: «Αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων». Ἀλλά ποῦ εἶναι ὁ στρατός του νά Τόν ὑπερασπισεῖ; Φαίνεται τόσο ἀνίσχυρος ὁ Ἰησοῦς... εἶναι τόσο ἐξαντλημένος καί ἐξουθενωμένος! Κι ὅμως, ὁ ληστής Τοῦ μιᾶ σάν νά βρίσκεται σέ δόξα! Τόν παρακαλεῖ νά τόν θυμηθεῖ στή βασιλεία του. Τόν βλέπει καταδικασμένο ἀλλά Τόν ἀναγνωρίζει ὡς βασιλιά. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Τόν βλασφημοῦν, αὐτός ζητᾶ μιά θέση στήν αἰώνια βασιλεία του.

Μά τί ἔγινε καί ἄλλαξε τελείως αὐτός ὁ ληστής; Πῶς ἀπό βλάσφημος πού ἦταν, πίστεψε στόν Χριστό καί λαχταρᾷ μιά θέση στή βασιλεία του;

Ὁ ληστής, παιδιά, **ἔζησε μέσα του ἕναν συγκλονισμό, ἕναν ἅγιο σεισμό, ὅταν εἶδε καί ἄκουσε τόν Ἰησοῦ ἀπό κοντά.** Στήν πιό σκληρή ὥρα -τότε πού κανείς δέν μπορεῖ νά ὑποκρίνεται- εἶδε πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀντιμετώπισε τόν πόνο καί τούς ἐξευτελισμούς τοῦ σταυροῦ... Ἔμεινε ἔκπληκτος μπροστά στήν ὑπομονή, στή γλυκύτητα, στήν ἰλαρότητά του.

Ἦκουσε καί ἐκεῖνα τά λόγια: **«Πατέρα, συγχώρεσέ τους· δέν ξέρουν τί κάνουν».** Πῶς νά μή συγκλονιστεῖ; Πῶς βρίσκει τή δύναμη αὐτός ὁ Ἐσταυρωμένος μέσα σέ τόσο φρικτούς πόνους νά συγχωρεῖ τούς σταυρωτές του τήν ὥρα πού Τόν περιγελοῦν; Πῶς μπορεῖ νά προσεύχεται καί νά παρακαλεῖ τόν Θεό νά τούς συγχωρήσει; Πῶς τούς δικαιολογεῖ ὅτι δέν ξέρουν τί κάνουν;

Κι ἀκόμη, ὁ Ἐσταυρωμένος αὐτός προσφωνεῖ τόν Θεό «πατέρα»! «Πατέρα» δέν ὀνόμασαν τόν Θεό οὔτε οἱ μεγάλοι ἅγιοι ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μωσῆς, ὁ Ἡλίας! Ἀποκλείεται ὁ Ἰησοῦς νά εἶναι κακοῦργος. Δέν φαίνεται καν νά εἶναι ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος.

Ἡ ψυχή τοῦ ληστῆ **νιώθει νά ἐλκύεται ἀπό αὐτόν τόν Ἐσταυρωμένο.** Πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι αὐτός εἶναι ὁ αἰώνιος Βασιλιάς καί ἐπιθυμεῖ τόσο πολύ μιά θέση στή βασιλεία του!...

Ἔχει ὅμως καί **συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του.** Εἶναι ἕνας ληστής. Ἡ συνείδησή του τόν ἐλέγχει: «Δέν εἶσαι ἄξιος ἐσύ νά εἶσαι κοντά στόν Ἰησοῦ. Αὐτός εἶναι ἀθῶος, ἅγιος, ἀνεξίκακος, ἀναμάρτητος, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ!... Ἐνῶ ἐσύ ἕνας ληστής πού ἄρπαξες ὅ,τι δέν σοῦ ἀνήκε, πού λέρωσες τά χέρια σου... Βουτηγμένος μέσα στήν ἀδικία, μέσα στήν ἁμαρτία... Δέν εἶσαι ἄξιος γιά τή βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ, δέν εἶσαι ἄξιος...». **Στιγμές πού ζυγίζουν αἰωνιότητα.** Ὁ ληστής, βαθιά μετανοήμενος, ψελλίζει: **«Κύριε, νά μέ θυμηθεῖς**

στή βασιλεία σου...».

Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ. Μέ πόση ἀγάπη, μέ πόση καλοσύνη, μέ πόση μακροθυμία τοῦ μιλά! **«Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο».** Ὁ ληστής μέ τίς πολλές ἀμαρτίες θά γίνει κάτοικος τοῦ παραδείσου; Καί θά εἶναι ἀπό σήμερα κιόλας μαζί μέ τόν Χριστό στή βασιλεία του; Θά ζεῖ αἰώνια κοντά Του!...

Ποιός παλμογράφος μπορεῖ νά μετρήσει πόσο εὐγνώμονα χτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ ληστή; Στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἔμεινε γνωστός ὡς **«ὁ εὐγνώμων ληστής».** Κάθε **Μ. Παρασκευή** ἀκοῦμε στό **Συναξάρι:** «Τήν ἀγία καί μεγάλη Παρασκευή -μαζί μέ τά ἅγια καί σωτήρια Πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ- ἐορτάζουμε ...καί τήν τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ σωτήρια ὁμολογία».

Ὁ ἄλλος ὁ ληστής τί ἀπέγινε; Ἐκεῖνος ἔμεινε **ἀμετανόητος καί ἄπιστος,** περιγελοῦσε τόν Χριστό μέχρι τό τέλος.

Τί μυστήριο ἀνεξερεύνητο κρύβει κάθε ἀνθρώπινη καρδιά! Ἦταν κι αὐτός δίπλα στόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Εἶδε κι αὐτός πῶς ὁ Χριστός τά ὑπέμεινε ὅλα. Τόν ἄκουσε πῶς προσευχήθηκε, πῶς συγχώρεσε... Ἀλλά ἡ καρδιά του ἔμεινε πέτρινη μέχρι τό τέλος.

Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε, παιδιά. Ἄλλες ψυχές ἐλκύονται ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ καί λαχταροῦν νά εἶναι αἰώνια κοντά του... Καί ἄλλοι μέχρι τό τέλος ἐμπαίζουν, χλευάζουν, μένουν ἄπιστοι καί ἀμετανόητοι.

Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά κάνει τήν ἐπιλογή του. Ὁ Κύριος προσφέρει σέ ὅλους τήν ἀγάπη του· μιά ἀγάπη μοναδική, πού φτάνει ὡς τή θυσία τοῦ Σταυροῦ. Γιά ὅλους μας ἔχυσε τό αἷμα του ἐπάνω στόν Σταυρό, ὅλους μᾶς συγχωρεῖ καί ὅλους μᾶς θέλει στή βασιλεία του. Σεβεται ὅμως ἀπόλυτα τήν ἐλευθερία μας. Θά μᾶς πάρει στή βασιλεία του, μόνο ἂν ἐμεῖς τό θελήσουμε. Ἄν τοῦ ποῦμε σάν τόν ληστή: **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».**

Αυτή τή σύντομη μά τόσο δυνατή προσευχή τοῦ λησιῆ, παιδιά, τήν ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία μας σέ κάθε Θεία Λειτουργία (δείτε *χουμε τίς ἀντίστοιχες εἰκόνες, βλ. CD μέ ὑλικό*): α) Κατά τή **Μεγάλη Εἴσοδο**, καθὼς ὁ ἱερέας περνᾷ ἀπό μπροστά μας κρατώντας τό ἅγιο δισκοπότηρο, δέεται: «**Πάντων ἡμῶν μνησθεῖ Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε, νῦν καί ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν**». «Ὅλους ἐμᾶς μακάρι νά μᾶς θυμηθεῖ ὁ Κύριος στή βασιλείᾳ του, τώρα καί πάντοτε καί αἰώνια!». β) Καί τήν **ῶρα τοῦ Κοινωνικοῦ**, δηλαδή λίγο πρὶν κοινωνήσουμε, ἡ Ἐκκλησία βάζει πάλι στά χεῖλη μας τήν προσευχή τοῦ λησιῆ: «**Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνὸν με παράλαβε... ὡς ὁ λησιῆς ὁμολογῶ σοι· μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**». «Πάρε με, Κύριε, στό δείπνο σου τό μυστικό, δέξου με νά κοινωνήσω... Ὅπως τότε ὁ λησιῆς, τώρα κι ἐγώ σοῦ λέω: Θυμήσου με, Κύριε, στή βασιλείᾳ σου!».

Πλησιάζουν οἱ ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα. Θά προσέλθουμε ὅλοι στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας γιά νά κοινωνήσουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Νά μὴν ξεχάσουμε, παιδιά, τήν προσευχή τοῦ λησιῆ! Βαδίζοντας πρὸς τή Θεία Κοινωνία, νά ἐπαναλαμβάνουμε μυστικά μέσα στήν καρδιά μας: «Χριστέ μου, θυμήσου καί μένα στή βασιλείᾳ σου!». Καί νά λέμε αὐτή τήν προσευχή μέ τήν πίστη, τήν ἀγάπη καί τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιῆ.

▪ **Μέ τήν πίστη τοῦ λησιῆ:** Ὅπως τότε, ἔτσι καί σήμερα χλευάζεται ὁ Χριστός. Σάν τόν λησιῆ ἐμεῖς νά ὁμολογοῦμε: «Κι ἂν ἄλλοι Σέ περιγελοῦν, Χριστέ μου, ἐγώ πιστεύω πὼς ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος αἰώνιος Βασιλιάς».

▪ **Μέ τήν ἀγάπη τοῦ λησιῆ:** Ὅσο οἱ ἄνθρωποι γύρω μας ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, τόσο νά αὐξάνει ἡ δική μας ἐπιθυμία νά εἴμαστε κοντά του, στή βασιλείᾳ του! Νά γίνεται θερμότερη ἡ προσευχή μας: «Χριστέ μου, σάν τόν λησιῆ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτό Σοῦ ζητῶ: μιά θέση κοντά σου στόν παράδεισο!».

▪ **Μέ τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιῆ:** Θά νιώσουμε τή βαθείά εὐγνωμοσύνη του, ὅταν συνειδητοποιήσουμε **πόσο ἁμαρτωλοί εἴμαστε** καί **τί μᾶς χάρισε ὁ Χριστός δίχως νά τό ἀξίζουμε.** Ἐμεῖς διαπράτουμε καθημερινά ἕνα σωρό ἁμαρτίες: θυμώνουμε, ζηλεύουμε, μιλοῦμε ἄσχημα, λέμε ψέματα, φερόμαστε μέ ἐγωισμό... Καί ὁ Χριστός μᾶς χαρίζει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας! Μᾶς συγχωρεῖ καί μᾶς δέχεται στή βασιλεία του! Καί μόνο αὐτό; Γιά νά μπορέσουμε νά γίνουμε κάτοικοι τοῦ παραδείσου, ἔχυσε ὁ ἴδιος τό αἷμα του πάνω στόν σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ! **Ἡ σταυρική του θυσία μᾶς χαρίζει τήν αἰώνια ζωή κοντά του!** Ἄν καταλάβουμε, παιδιά, τί ἔκανε γιά μᾶς ὁ Χριστός, ὅτι σταυρώθηκε γιά τίς δικές μας ἁμαρτίες, τότε σ' ἀλήθεια θά νιώσουμε κάτι ἀπό τήν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τοῦ λησιῆ, πού ἔμεινε στήν ἱστορία ὡς «ὁ εὐγνώμων ληστής». Ἀμήν.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Αἰώνια νά Σοῦ τραγουδῶ», ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β'», σ. 38, CD «Καταφυγή», ἀρ. 2, βλ. CD μέ ὕλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνες:* α) ὁ Ἐσταυρωμένος,
β) Σκηνές ἀπό τή Θ. Λειτουργία.
2. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
3. Ἐνθύμιο μέ τήν προσευχή τοῦ λησιῆ (Λκ 23,42).
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου καί προβολή.